

BŐR ÉS CIPŐ

KÖZLEMÉNYEK A NYERS- ÉS KÉSZBŐR, CSERZŐANYAG, CIPŐ- ÉS ROKONSZAKMÁK KÖRÉBŐL.

Előfizetési díj: félvre 16 K
 egész évre 32 K
 Vállalatok, intézetek, részvénytársaságok
 részére 50 K

Megjelenik minden szombaton.

Kiadja: „A BŐR” lapkiadó r.-t.

80

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budapest, VIII., Rákóczi-tér 2.

Bajok a cipőellátás körül.

A főváros tanácsa a múlt hét végén sürgős felterjesztéssel fordult Sztéryni József báró kereskedelmi miniszterhez és kérte, hogy a főváros lakossága részére sürgősen utaljon ki cipőket, mert ellenkező esetben a főváros cipőhivatala vagy kénytelen lenne a cipőutalványok kibocsátását beszüntetni, vagy pedig fedezetlen utalványok kerülnének forgalomba.

Ugyancsak a múlt héten intézkedett a kereskedelmi miniszter a vidéki lakosság cipőellátásának biztosítása érdekében is.

E két tényt összevetve, szükségesnek láttuk, hogy illetékes helyen érdeklődjünk a cipőellátás kérdésének mai helyzetéről.

A székesfővárosi cipőhivatalban a következő értesüléseket kaptuk:

Amikor a cipőrendelet értelmében május hó 15-én a cipőkészleteket összeírták, a fővárosi cipőkereskedőknél raktáron volt 29,000 pár cipő. Sok utánjárással, energikus fellépéssel, nagynehezen elérték azt, hogy a Népruházati Bizottság 37.000 pár cipőt kiosztásra a főváros rendelkezésére bocsátott. Ebből azonban utolsó 10,000 párt csak most, mikor a kereskedelmi miniszteriumban sürgető lépéseket tettek, kapták meg és ezek szétosztása csak most van folyamatban.

Kiutaltak ezenkívül még 30,000 pár cipő elkészítéséhez szükséges bőrányagot is. Ezek a készcipők, valamint ez a bőrányag lettek volna a cipőjegyek fedezete. Sajnos azonban — mint minden első ízben történő szétosztásnál, úgy itt is — késedelmesen jártak el. A július elsején kiutalt bőrök még a mai napig sincsenek az iparosoknál. A bőrgyárosok megkésve szállították a nagykereskedőknek, a nagykereskedők lassan, késedelmesen továbbították a kiskereskedőknek a bőrt. Szóval az egész vonalon megkéstek és így az iparos, akihez cipőrendeléssel fordultak, joggal mondhatta, még nem kapott bőrt, nem vállalhatja el a cipő készítését.

A cipőhivatal pontosan nyilvántartja, melyik cipőkereskedő, mikor szolgáltatja

ki a bőrányagot a kijelölt iparosnak és akkor nyomban kiállítják a megfelelő cipőutalványokat s elküldik a tulajdonosoknak. Így az eddig forgalomba hozott cipőutalványokat nem tekinthették fedezetlen utalványoknak. Fedezetül szolgált a készletösszeírásakor bejelentett 27,000 és a később kiutalt és szétosztott 27,000 pár készcipő — az utóbbi napokban szétküldött utalványokra pedig a legújabbán kiosztásra került 10,000 pár cipő — valamint a 30,000 pár cipő elkészítésére szükséges bőrányagok. Az 54,000 pár kész cipőre, amely rendelkezésre állott, kiadtak mintegy 60,000 cipőjegyet és naponta átlag 4—5000 cipőjegyet osztanak ki. Joggal mondotta tehát a főváros tanácsa, hogy a fedezet elfogyott, mert a még nyersanyagot nem lehet fedezetnek tekinteni, különösen akkor, amikor az még az iparos kezei között sincs.

Ily körülmények között fordultak a miniszteriumhoz, mellyel a cipőhivatal Mály Ferenc dr. bőr- és textilügyi meghatalmazott utján állandó összeköttetését tartja fenn. Ekkor utaltak ki 10,000 pár cipőt és így a most kibocsátásra kerülő cipőjegyekre egyelőre fedezet van. Nem tekinthető azonban ez sem kellő megoldásnak. Ugyanis nem csak az szükséges, hogy a cipőkereskedésekben annyi cipő legyen, ahány utalványt a cipőkereskedőkre kiállítanak. Az volna helyes, szükséges és megfelelő, hogy ezen felül is legyen a cipőkereskedésekben cipő, hogy a vevő válogathasson, mert cipő és cipő között is nagy különbség van, nem minden szám és nem minden forma jó minden lábra. Igaz ugyan, hogy egyes cipőkereskedések kirakatában még ma is láthatunk cipőket. Ennek oka az, hogy nem mindenki siet beváltani cipőutalványát. Így aztán előállhat az a helyzet is, hogy minden kibocsátott cipőutalványnak fedezet volt, sőt válogatni is lehetett.

A helyzet mindenesetre bizonytalan volt és a főváros lakosságát az a veszedelem fenyegette, hogy cipőutalványait nem tudja beváltani. A tanács ezért fordult a miniszteriumhoz, ahol azonban még csak ígéretet tettek arra, hogy a mindenkori cipőszük-

séglet fedezéséről gondoskodni fognak. A főváros mindenkor a legnagyobb előzékenységre talált a miniszteriumban, most is igen készségesen bocsátottak a pillanatnyi szükség enyhítésére 10,000 pár cipőt rendelkezésre, de az állandó szükséglet állandó kielégítését nem ígérték meg, egyszerűen azért, mert kész cipő nincs. Nincs nemcsak a fővárosban, de nincs az egész országban sem.

Mály Ferenc dr. meghatalmazott kijelentette, hogy még ezen a héten intézkedni fog, hogy a fővárosi lakosság igényei a lehetőség szerint kielégítést nyerjenek. Amde hogy a kibocsátásra kerülő cipőjegyekre tud-e majd fedezetet adni, az bizonytalan. A főváros ugyanis 170,000 pár cipőnek a kereskedőkhöz való kiutalását kérte, mert rövidesen ennyire lesz szükség, hogy az igényjogosultak cipőjegyet, illetve ne csak jegyet, hanem cipőt is kaphassanak. A kereskedelmi miniszterium azonban erre a kérdésre azt válaszolta, hogy ezt nem teljesítheti, mert ennyi cipője nincs. A lehetőséghez képest, hétről-hétre, napról-napra kiutalnak majd annyi cipőt, amennyi éppen rendelkezésükre fog állani a fővárosi lakosság részére, de hogy az állandó szükségletet fedezni fogják, ezt nem ígérhetik meg. Hogy ez a helyzet meddig fog tartani és hova fog vezetni, igazán nem tudnók megmondani.

Ehhez a nyilatkozathoz kevés hozzáfüzni valónk lenne. Ha a főváros szükségletéről ily ügyyel-bajjal tudnak csak gondoskodni, mennyi baj és nehézség támad még majd vidéken, ahol a közigazgatási hatóságok nemtörődömségének is ki vannak szolgáltatva a kereskedők, iparosok és fogyasztók egyaránt. A cipőhiány kérdése szorosan összefügg a készbőrhiánnyal.

A cipőrendelet helyes, szükséges és üdvös volt. Megszüntette a készcipővel és a bőráruval való szemérmetlen uzorát, lehetlenné tette a lánckereskedelmet, de a mostani helyzet mutatja meg a legvilágosabban, hogy a múlt bűnei nem a legitim kereskedelmet, nem az iparosokat terheli. Ha volna elegendő mennyiségű készbőr, úgy

Olvassa az Atlas-Werke hirdetését!

cipőgyáraink és cipézmestereink el tudnák látni az országot annyi cipővel, amennyi a lakosság szükösen kimért szükségletének fedezésére okvetlenül megkivántatik. Sajnos azonban, annyi készbőr nem áll hatóságaink rendelkezésére. Ha kutatjuk az okát, ismét ott leszünk, hogy régi kívánságunkat, a bőrtermelés fokozását kell hangoztatnunk. Helyesebben fejezzük ki magunkat, ha a bőrtermelés fokozása helyett a termelt bőrmennyiségnek a polgári szükséglet céljaira való nagyobb mértékbeni átengedését sürgetnők. A hadseregnek szüksége van láb-
belire, de szüksége van az itthon dolgozó polgárságnak is. A hadvezetőségnek nem lehet célja az, hogy a polgári lakosság elől elvonja a mulhatatlanul szükségeseket. Azért ha van a hadvezetőség birtokában bőrfel-
leg, sürgösen szabaddá kell tenni, ha pedig nincs, sürgösen intézkedni kell, hogy a bőrtermelés fokozására szükséges előfeltételek meglegyenek. A központi gazdálkodásnak most kellene kimutatnia, hogy a háborus viszonyok közepette szükség van közpon-
tokra. A cserzőanyagok, a szén ellátásának kérdései egyre égetőbbé válnak, egyre jobban gátolják bőrgyárainkat nemcsak a termelés fokozásában, hanem az eddigi határok közötti megfartásban is. Minden bajra lehet orvosságot találni és azt hisszük, ha komoly munkát fordítanánk arra, hogy a bőrhiányt kiküszöböljék, eredményt is érhetnének el.